

Évközi 28. vasárnap

Fil 4,12-20

Tudok nélkülözni, de tudok bővelkedni is

¹²Tudok nélkülözni, de tudok bőségben is élni. Mindig mindenhez hozzászoktam: ahhoz, hogy jóllakjam és éhezsem, hogy bővelkedjem és nélkülözsem. ¹³Mindent elviselek abban, aki erőt ad. ¹⁴Mégis jól tettétek, hogy szükségemben segítségemre voltatok. ¹⁵Ti is tudjátok, filippiek, hogy az evangélium hirdetésének kezdetén, amikor Macedóniából elindultam, nem volt egyetlen egyházközség sem, amely velem az adás és viszonzás kapcsolatában állt volna, csak ti. ¹⁶Már Tesszalonikába ismételten küldtetek, amire szükségem volt. ¹⁷Nem az adomány a fontos nekem, hanem inkább a gyümölcse, amelyet majd bőségesen javatokra írnak. ¹⁸Megvan mindennem, mégpedig bőségesen. Bőven el vagyok látva, amióta Epafroditustól átvettem küldeményeteket, mint kellemes illatú, Istennek tetsző áldozatot. ¹⁹Az én Istenem – gazdagsága szerint – dicsőségében ellát majd benneteket Jézus Krisztus által mindennel, amire szükségetek van. ²⁰Istennek, a mi Atyánknak legyen dicsőség örökkön-örökké! Amen.

Pál missziós munkája közben kapott hideget is meg meleget is. A hozzá ragaszkodó hívek szeretete kényeztette, és megtapasztalta az érte aggódó vagy rajongó közösségek gondoskodását, de ugyanakkor megtapasztalta az egyének és egy-egy közösség gyűlöletét is. Egyesek szerint hétszer volt börtönben, előfordult hogy megkövezték, számos esetben egész közösségeket lázítottak ellene. Amilyen hálások voltak neki a pogány közösségek tagjai, úgy gyűlölték korábbi hitsorsosai és rabbi társai. A rengeteg utazás, a sok levélváltás, hírnökök küldése és fogadása, amelyek egy-egy egyházközség gondjairól és vitáiról tudósítottak, sok esetben testi és lelki megpróbáltatásnak tették ki az apostolt.

Az is meglehetősen furcsa dolog volt, hogy például Korintusban számos közösséget indított el, majd ezeknek a közösségeknek egy része megtagadta őt, és meg kellett gondolnia, hogy mikor látogatja meg újra őket. Ebből a szempontból néha kifejezetten jól jött egy kis börtönbüntetés, amikor kipihenhette magát ezen a nem túl kényelmes helyen. A legnagyobb problémát ilyenkor az izoláció jelentette számára.

Ebben az összefüggésben a filippi egyház adománya igen nagy öröm volt (10. v.), nem azért mert könnyebb lett tőle az élete, hanem azért, mert a közösség részvéte (14. v.) a fejlődő szolidaritás jele volt.

Ezt azért is fogadta nagy örömmel, mert egy olyan egyházközségtől jött, amely nem vitázott az apostollal. Tehát elfogadhatta, mert nem kellett attól félnie, hogy visszaélnék az adományok által szerzett előnyükkel. Pál semmilyen más egyházközségtől nem fogadott el ajándékot. Őrizte a függetlenségét, mint legdrágább kincsét, hiszen ameddig az adomány nem a jótékonyságnak és a szolidaritásnak a kifejezése, hanem az elkötelezés eszköze volt, addig nem fogadhatta el.

Nem az ingyen adományra vágyott (17. v.), hanem a szolidaritás érzésének kifejlődésére az egyházközségben. Azon munkálkodott, hogy a zsidó- és a pogánykeresztény közösségek között is létrejöjjön az összetartás. Tudta, az egyház egységének nem az a záloga, hogy azonos hitvallási formulákat vagy azonos imákat ismételnék el, hogy azonos énekeket énekelnek és azonos liturgiát végeznek. Az egyházak közötti egység nagyon fontos tényezője, hogy képesek a gyakorlatban is áldozatot hozni egymásért. Ha igen, akkor éltetni akarják egymást és nem elpusztítani. Ezzel pedig az új vallási tanítás kezd beérni, mert vallási motívumból képesek másokért valamit tenni. A szolidaritás határai át lépik az etnikai, nyelvi, földrajzi határokat.

Az egyház egységének és életének ma is egyik fokmérője ez a szolidaritás (kölcsonös kötelesség és segítségvállalás). Ha csak magunkért imádkozunk, és csak magunknak kérjük Isten segítségét, ha csak a magunk érdekeiről tudunk beszélni és csak a magunk vitáit vívjuk, szétesik az egyház. Ha érzékenyek vagyunk mások gondjaira és imádkozunk értük, képesek vagyunk másokat megsegíteni és a magunk érdekeit háttérbe szorítva, akkor mutatkozik meg az egyház egysége és a keresztény hit mozgósító ereje.